

Sygn. akt: III AUa 1509/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Chądzyńska

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 r. w Łodzi

sprawy **T. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą R. T. - Firma (...) przy udziale zainteresowanego A. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom,

na skutek apelacji T. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt: VIII U 1482/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1509/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 lutego 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że w okresach od 11 stycznia 2010 roku do 31 marca 2010 roku, od 19 kwietnia 2010 roku do 30 czerwca 2010 roku oraz od 1 października 2010 roku do 20 grudnia 2010 roku A. K. nie podlega w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu polskiemu - do 30 kwietnia 2010 roku na podstawie art. 14 ust 1 lit a rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71, a od 1 maja 2010 roku na podstawie art. 12 ust 1 rozporządzenia (WE) Nr 883/2004 - z tytułu zatrudnienia w Firmie (...) T. R.. ZUS anulował także poświadczony formularze E 101 oraz A1 poczynając od stycznia 2010 roku, dotyczące A. K. i uznał, że w okresie wykonywania pracy we Francji nie ma do niego zastosowania polskie ustawodawstwo w zakresie zabezpieczenia społecznego.

W odwołaniu od tej decyzji z dnia 16 marca 2012 roku płatnik T. R. wniósł o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że A. K. podlega ciągłości ubezpieczeniu społecznemu w oparciu o ustawodawstwo polskie, a opłacone składki są należne w świetle ustawodawstwa polskiego za okresy wskazane w decyzji. Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy Łodzi odwołanie T. R. oddalił.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. K. jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Firmie (...) T. R. w K.. Płatnik składek zgłosił A. K. do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 6 lutego 2007 roku. T.

R. wystąpił w dniach 5 stycznia 2010 roku, 9 kwietnia 2010 roku, 21 września 2010 roku i 28 lipca 2011 roku do ZUS I Oddziału w Ł. o poświadczenie formularzy E101/A1 dla A. K..

A. K. skierowany został do pracy na terytorium Francji na polecenie polskiego pracodawcy w celu wykonywania tam czynności na rzecz pracodawcy w ramach zawartej umowy o pracę. Strony postanowiły, że ewentualne roszczenia o wynagrodzenie z tej umowy dotyczą wysyłającego pracodawcy, na okres oddelegowania do pracy na terytorium Francji pracownikowi nie został udzielony urlop bezpłatny, pracownik nie został oddelegowany w miejsce innej osoby, której okres delegowania upłynął. T. R. podał organowi rentowemu, że średnie obroty osiągnięte w Polsce wynoszą 30%, 30%, 25%, 20%, średnie obroty osiągnięte w innych państwach 70%, 70%, 75%, 80%, liczba pracowników wykonujących prace w Polsce - 2 osoby, liczba pracowników delegowanych to 3, 2, 3, 3 osoby, liczba umów zleceń realizowanych w Polsce to 5 umów, 2 umowy, jedna umowa, jedna umowa, a liczba umów/zleceń realizowanych za granicą to kolejno 3 umowy, 1 umowa, 1 umowa.

Organ rentowy po dokonaniu analizy dokumentacji wygenerowanej z systemu informatycznego ZUS oraz dołączonych do wniosków „Informacji w celu poświadczenia formularza E101 dla pracownika delegowanego na terytorium innego państwa członkowskiego (...)”, jak też „Informacji w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym dla pracownika delegowanego na terytorium innego państwa członkowskiego” poświadczył formularze E101/A1 dla A. K. w dniach: 8 stycznia 2010 roku na okres 11 stycznia - 31 marca, 15 kwietnia 2010 roku na okres 19 kwietnia - 30 czerwca 2010, 30 września 2010 roku na okres 1 października - 20 grudnia oraz 4 sierpnia 2011 roku na okres 1 sierpnia - 20 grudnia. Organ rentowy potwierdził, że ubezpieczony w okresie świadczenia pracy za granicą, tj. we Francji, będzie podlegał polskiemu ustawodawstwu na mocy art. 14 ust 1 lit a rozporządzenia 1408/71 do 30 kwietnia 2010 roku oraz od 1 maja 2010 roku na podstawie art. 12 ust 1 rozporządzenia 883/2004.

W związku z ponownym wnioskiem płatnika o poświadczenie formularzy ubezpieczeniowych dla pracowników, ZUS, w dniach 28 listopada 2011 roku i 13 grudnia 2011 roku, przeprowadził kontrolę w Firmie (...) T. R.. Przedstawiona dokumentacja księgową nie potwierdziła danych podanych przez płatnika w drukach „Informacja w celu poświadczenia formularza E101 (...)” oraz „Informacjach w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym (...)”. Organ rentowy ustalił, że od 1 stycznia 2010 roku płatnik nie osiągał 25% obrotów z tytułu działalności w Polsce, płatnik nie wykonywał w Polsce przez wiele miesięcy żadnych zleceń. W konsekwencji Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. anulował poświadczone formularze E 101 oraz A1 dotyczące poświadczenia ubezpieczenia A. K. według ustawodawstwa polskiego.

W tak ustalonym, na podstawie dowodów z dokumentów, stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Wskazując na treść art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust 1, art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 roku, art. 13 ust 2 lit a i art. 14 pkt 1 lit a rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz art. 11 ust 3 a art. 12 ust 1 rozporządzenia Rady Nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek tymczasowo pracujących poza państwem właściwym, jak też art. 14 ust 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z 16 września 2009 roku. Sąd Okręgowy zważył, że płatnik Firma (...) T. R. w K. nie spełniła warunków zakładu delegującego pracowników do pracy na terenie Francji i w związku z tym A. K. w zakresie zabezpieczenia społecznego nie podlega ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnemu w Polsce, natomiast podlega przepisom państwa, w którym wykonuje pracę, a więc prawu francuskiemu. Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów wyjaśnił, jakie wymogi powinny zostać spełnione przez pracodawcę dla uznania, że znaczną część działalności prowadzi on na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę i podkreślił, że analiza deklaracji VAT-7 oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych wskazuje, iż od 1 stycznia 2010 roku płatnik nie osiągał 25% obrotów z tytułu działalności w Polsce. To kryterium zadecydowało o uznaniu, że T. R. nie jest pracodawcą delegującym w rozumieniu powołanych regulacji wspólnotowych, toteż decyzja ZUS jest słuszna. Procesowa podstawa odwołania lokuje się w treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji od tego rozstrzygnięcia, skierowanej przeciwko wyrokowi w całości, płatnik składek sformułował zarzuty naruszenie prawa materialnego, tj:

1. art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 19 kwietnia 2004 roku (Dz. Urz. UE nr L 166/1 z dnia 30.04.2012) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego błędną wykładnię na skutek nieuzasadnionego niezastosowania ust 1 i ust. 5 pkt a Decyzji nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 roku, dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004;
2. art. 14 ust 1 a rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE nr L 149 z dnia 05.07.1971) poprzez jego błędną wykładnię;
3. art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2009 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 284/1 z dnia 30 października 2009) poprzez jego nieuzasadnione niezastosowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji organu rentownego stosownie do wniosków zgłoszonych w odwołaniu oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że w sytuacji ustalania czy pracodawca prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego należy zbadać wszystkie kryteria przywołane przez Sąd w uzasadnieniu, nie zaś jedynie wymóg obrotu i liczby zatrudnionych pracowników oddelegowanych, jak to uczynił organ rentowy, a w ślad za nim Sąd pierwszej instancji. Ponadto odwołujący prowadzi działalność gospodarczą związaną z branżą budowlaną, w przypadku której na rynku polskim odnotowany został w latach 2010 - 2011 kryzys, a która to okoliczność także w ocenie skarżącego powinna zostać uwzględniana przy doborze kryteriów oceny. Nadto apelujący podniósł, że organ rentowy wydając decyzję, że ubezpieczony podlegać będzie ustawodawstwu francuskiemu, przeniósł na płatnika składek ciężar wyjaśnienia wszystkich okoliczności i nie podjął żadnych czynności celem wyjaśnienia zaistniałej sytuacji z instytucją francuską, do czego był zobowiązany. Skoro ZUS I Oddział w Ł. wydał decyzję, w której ustalił podleganie ubezpieczonego ustawodawstwu francuskiemu, to powinien podjąć wszystkie niezbędne czynności, w tym przekazać opłacone przez płatnika składki na ubezpieczenie społeczne do ZUS do instytucji francuskiej, celem zapewnienia ciągłości ubezpieczenia i umożliwienia prawidłowego sumowania okresów ubezpieczenia w przyszłości.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

W pierwszym rzędzie podkreślić należy, że apelacja, wywiedziona przez profesjonalnego pełnomocnika T. R., nie zawiera zarzutów naruszenia prawa procesowego, co sprowadza spór przed Sądem drugiej instancji do zagadnień materialnoprawnych oraz skutkuje uznaniem, że podstawę faktyczną rozstrzygnięcia ustalono prawidłowo. Za niekwestionowany przyjąć trzeba zatem fakt, że płatnik składek od stycznia 2010 roku nie osiągał 25% obrotów z tytułu działalności w Polsce, nie wykonywał w Polsce żadnych zleceń od wielu miesięcy, w kraju siedziby zatrudnił dwie osoby, a do pracy za granicą delegował więcej pracowników budowlanych, niż zatrudnił w kraju.

Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że po dniu 1 maja 2010 roku obowiązują przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2004.166.1), które zastąpiło rozporządzenie nr 1408/71/EWG z dnia 14 czerwca 1971 roku w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników przemieszczających się we Wspólnocie, jak też przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr

987/2009 z dnia 16 września 2009 roku (Dz.U.U.E.L,2009.284.1), dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004, które z kolei zastąpiło rozporządzenie wykonawcze nr 574/72/EWG z dnia 21 marca 1972 roku.

Jednym z fundamentów wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jest zasada stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa. Zasada ta została wyraźnie zapisana w rozporządzeniu nr 1408/71 - art. 13 ust. 1, jak i w rozporządzeniu nr 883/2004 - art. 11 ust. 1. Szereg norm kolizyjnych, zamieszczonych w obu rozporządzeniach, służy wyłonieniu właściwego ustawodawstwa, przy czym podstawowym łącznikiem było i jest miejsce wykonywania pracy, a więc przede wszystkim zastosowanie znajduje ustawodawstwo kraju, w którym faktycznie pracownik świadczy pracę.

Przepisy dotyczące ubezpieczenia pracowników delegowanych wprowadzają wyjątek od ogólnej zasady terytorialności podlegania systemowi ubezpieczeń społecznych państwa, w którym jest wykonywana praca (*lex loci laboris*). Zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego pod warunkiem, że przewidywany czas pracy nie przekracza 24 miesięcy (według poprzedniego rozporządzenia 12 miesięcy) i że osoba ta nie jest wysłana, żeby zastąpić inną osobę. Aby jednak korzystać z dobrodziejstwa tego przepisu pracownik delegowany oraz zatrudniające przedsiębiorstwo spełnić muszą szereg dodatkowych warunków zapisanych w aktach prawnych niższego rzędu (Decyzji Komisji Administracyjnej nr 181 z 13.12.2000r. dotyczącej interpretacji art. 14 ust. 1 i art. 14a ust. 1 i 14b rozporządzenia 1408/71, zastąpionej Decyzją Nr A2 z 12.09.2009r.), jak też sformułowanych w orzecznictwie ETS (wyrok z dnia 10.02.2000r., C-202/97). Natomiast obowiązujące od dnia 1 maja 2010 roku rozporządzenie wykonawcze 987/2009 wskazuje, że w celu stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 sformułowanie „który normalnie tam prowadzi tam swoją działalność” odnosi się do pracodawcy zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, innej niż związana tylko z zarządzaniem, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, z uwzględnieniem wszystkich kryteriów charakteryzujących działalność prowadzoną przez dane przedsiębiorstwo, przy czym kryteria te powinny zostać dopasowane do cech specyficznych pracodawcy i profilu prowadzonej działalności (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2010r., II UK 378/09, op. Legalis). Kryteria charakteryzujące działalność wymienione zostały we wspólnotowych aktach wykonawczych, wśród kryteriów tych kluczowe znaczenie ma miejsce i siedziba zarządu, liczba pracowników, którzy nie są delegowani za granicę, liczba umów zawieranych z kontrahentami w kraju, obrót osiągnięty w odpowiednim przedziale czasu w wysyłającym państwie oraz kraju przejściowego zatrudnienia itp. Rację ma apelujący, że właściwa w danym państwie instytucja ubezpieczeniowa winna zbadać szereg kryteriów wskazujących na prowadzenie znacznej (godnej odnotowania) działalności w państwie siedziby pracodawcy, w celu potwierdzenia ubezpieczenia pracownika oddelegowanego. Jak jednak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego ZUS kryteria te przed wydaniem spornej decyzji badał (liczba pracowników, umów, wysokość obrotu). Dodać trzeba, że według opracowanego przez Komisję Administracyjną d/s Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego (zob. kompetencje Komisji z art. 71 i 72 rozp. 883/2004) „Praktycznego przewodnika w dziedzinie oddelegowania do Państwa UE, EOG i Szwajcarii”, zawierającego wskazówki dla potrzeb wystawiana przez instytucje ubezpieczeniowe formularzy E 101, podstawowym kryterium jest wielkość obrotów w kraju przedsiębiorcy delegującego, która powinna być w kraju macierzystym wyższa, niż 25%. Przewodnik ten nie ma wprawdzie charakteru wiążącego, lecz stanowi rodzaj kodeksu dobrych praktyk w zakresie delegowania. ZUS według tych wskazówek dokonał ustaleń w stosunku do pracodawcy T. R. na podstawie dowodów z dokumentów, które nie zostały przez płatnika zakwestionowane, podobnie jak ustalenia Sądu pierwszej instancji w tym przedmiocie. Kryterium obrotu uzupełnia stwierdzenie, że pracodawca w kraju zatrudniał mniejszą ilość pracowników, niż w delegacji zagranicznej oraz że ilość umów realizowanych w kraju siedziby była niewielka, a w ostatnim okresie nie realizowano już żadnych zleceń. Ustaleń tych Sąd Okręgowy dokonał na podstawie materiału przedstawionego przez organ rentowy, zaś pracodawca nie zaprezentował przeciwdowodów, ani nie zgłosił żadnych wniosków, które prowadzić by mogły do ustaleń odmiennych.

Chybione są apelacyjne zarzuty naruszenia prawa materialnego przez dokonanie błędnej wykładni art. 12 rozporządzenia nr 833/2004 oraz art. 14 ust. 1a rozporządzenia nr 1408/71. Sąd Okręgowy przepisy te wyłożył w powiązaniu z oficjalną interpretacją dokonaną w przepisach wykonawczych i publikacjach wspólnotowych oraz zgodnie z wypracowaną na ich tle linią orzecniczą, zaś apelujący nie wskazał, jakie kryteria zostały pominięte przez Sąd Okręgowy, a wskazują na prowadzenie przez płatnika znaczącej działalności w kraju. Z pewnością kryterium takim nie jest kryzys w branży budowlanej, który może być rozpatrywany jedynie jako przyczyna nieosiągnięcia zamierzonego pułapu dochodów. Jednakże od 2010 roku odnotowuje się w Polsce dość stabilny poziom rozwoju budownictwa indywidualnego, a nadto wywody apelującego są o tyle gołosłowne, że strona nie przedstawiła np. żadnych umów z kontrahentami w Polsce, które zostały zerwane przez inwestorów, ani też dowodów potwierdzających składanie określonych ofert, udział w przetargach, prowadzenie negocjacji itp., z których można byłoby wyprowadzić wnioski, że to wskutek czynników zewnętrznych przedsiębiorca nie osiągał w kraju siedziby znaczących dla firmy obrotów.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 roku że wydanie, jak i odmowa wydania przez ZUS zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego - formularz E 101, następuje w drodze decyzji, gdyż jest to rozstrzygnięcie władcze organu co do objęcia, względnie odmowy objęcia pracownika delegowanego polskim ubezpieczeniem społecznym w danym okresie, a zatem nie ma wątpliwości co do dopuszczalności drogi sądowej przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach z odwołania od decyzji w przedmiocie wydania zaświadczenia E 101 (II UZP 2/10, OSNP 2010/17-18/216). Z mocy art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) organ rentowy jest władny do wydania, z urzędu i wniosek, nowej decyzji dotyczącej ponownego ustalenia prawa lub zobowiązania po uprawomocnieniu się pierwotnej decyzji, jeżeli zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo lub zobowiązanie. Wskutek nowego wniosku o poświadczenie ubezpieczenia organ rentowy w wyniku przeprowadzonej kontroli ujawnił, że płatnik składek T. R. nie podał prawdziwych danych co do wysokości obrotów osiągniętych w kraju siedziby od 2010 roku, a zatem ZUS był uprawniony do anulowania formularzy E 101 dotyczących ubezpieczenia A. K.. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (poprzednio ETS) wynika, że tak długo, jak certyfikat E 101 nie zostanie cofnięty lub uznany za nieważny, jest on wiążący dla właściwej instytucji w państwie członkowskim, do którego osoba wjeżdża w celu wykonywania pracy (por. wyrok z dnia 30 marca 2000r., C-178/97, B. B. i inni przeciwko T. R. de la M., (...) 2000, s. I-2005; LEX nr 82737). Właściwa instytucja państwa członkowskiego, która wydała zaświadczenie jest obowiązana ponownie rozważyć, czy zostało ono poprawnie wydane i - jeżeli to konieczne - cofnąć certyfikat nawet ze skutkiem retroaktywnym, jeżeli właściwa instytucja państwa członkowskiego, w którym osoba wykonuje pracę, wyrazi wątpliwości do poprawności faktów, na których oparty jest certyfikat, i w konsekwencji wątpliwości co do zawartych w nim informacji, w szczególności dlatego, że informacje te nie odpowiadają wymogom zawartym w art. 14a rozporządzenia. Pogląd o tym, że zaświadczenie wydane przez instytucję danego państwa członkowskiego musi być uwzględniane przez właściwą instytucję oraz sądy innego państwa członkowskiego dopóki nie zostanie wycofane lub nie zostanie stwierdzona jego nieważność, został podtrzymany również w innych orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (por. wyroki z dnia 10 lutego 2000 r. w sprawie C-202/97, Fitzwilliam Executive Search Ltd prowadzący działalność pod nazwą "Fitzwilliam Technical Services (FTS)" przeciwko Bestuur van het Landelijk Instituut Sociale Verzekeringen, ECR 2000, s. I-883; Monitor Prawniczy 2005 nr 3-dodatek; z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-372/02, Roberto Adanez-Vega przeciwko Bundesanstalt flir Arbeit, ECR 2004, s. I-10761 oraz z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie C-2/05, Rijkdienst voor Sociale Zekerheid przeciwko Herbosch Kiere NV, ECR 2006, s. I-1079). Prowadzi to wniosku, że organ rentowy, wobec ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem poprzednich formularzy, był legitymowany do ich anulowania ze skutkiem retroaktywnym. Do weryfikacji przesłanek uzasadniających podleganie danemu ustawodawstwu na podstawie art. 12 rozporządzenia nr 833/2004 upoważniają ZUS także przepisy Decyzji Nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 roku, w szczególności art. 5 i 6, dopuszczające możliwość kontroli przez cały okres prowadzenia działalności w danym państwie.

Nie ma racji apelujący wywodząc, że brak współpracy pomiędzy ZUS a francuską instytucją ubezpieczeniową w celu „ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe”, m.in. nieprzekazanie opłaconych za A. K. składek na ubezpieczenia do instytucji francuskiej, stanowił przeszkodę

prawną do wydania zaskarżonej decyzji. Obowiązujące od 1 maja 2010 roku przepisy rozporządzenia 883/2004 oraz Decyzji Nr A2 określają szczegółowo, jak wyglądać ma współpraca administracyjna między władzami i instytucjami ubezpieczeniowymi państw członkowskich. I tak rozporządzenie m.in. nakazuje instytucjom właściwym państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo znajduje zastosowanie w danym przypadku, informowanie ubezpieczonych i ich pracodawców o obowiązkach przewidzianych w tym ustawodawstwie. Poza tym instytucje państwa członkowskich mają obowiązek udzielania niezbędnej pomocy w dopełnianiu formalności w zakresie zgłaszania do ubezpieczeń społecznych oraz opłacania składek. Dodatkowo instytucja państwa, którego ustawodawstwo staje się właściwe dla danej osoby, informować ma o dniu, od którego rozpoczyna się stosowanie tego ustawodawstwa. Sprecyzowano także obowiązki pracodawców w zakresie ubezpieczenia zatrudnionych przez nich pracowników. Istotnym novum, przewidzianym rozporządzeniem 883/2004, jest również wzajemna pomoc instytucji ubezpieczeniowych w zakresie ściągania składek, przy wprowadzeniu instrumentu prawnego, jakim jest bezpośrednia uznawalność tytułu wykonawczego wystawionego przez instytucję drugiego państwa.

W żadnym jednak razie możliwe uchybienia administracyjne organu rentowego nie rzutują na ocenę merytorycznej prawidłowości podejmowanych decyzji, gdyż co do zasady wady decyzji organu spowodowane naruszeniem przepisów z zakresu postępowania administracyjnego pozostają poza przedmiotem postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (zob. post. Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012r., I UK 267/11, LEX nr 1215777). Nadto zaskarżona decyzja z dnia 3 lutego 2012 roku dotyczy wyłącznie kwestii podlegania właściwemu ustawodawstwu, nie zaś problematyce składek. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot sporu jest określony treścią decyzji organu rentowego, od której odwołanie inicjuje postępowanie przed sądem. Jest to stanowisko jurystycznie utrwalone, gdyż w sporach tych sądy nie działają w zastępstwie organu rentowego i nie orzekają o wniosku, ale o zasadności odwołania od konkretnej decyzji, w granicach co do przedmiotu oraz zakresu rozpoznania wyznaczonych przez treść decyzji. Oznacza to, że przed sądem odwołujący może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ nie decydował (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 9 września 2010r., II UK 84/10, LEX nr 661518, w postanowieniu z dnia 13 maja 1999 roku, II UZ 52/99, OSNAP 2000/15/601). W przedmiocie składek pracodawca jako płatnik składać może do organu rentowego określone wnioski, co do których Zakład Ubezpieczeń Społecznych podejmował będzie odrębne decyzje.

Sumując, Sąd Okręgowy w ustalonym stanie faktycznym trafnie przyjął, że w odniesieniu do odwołującego nie zostały spełnione warunki do uznania go za zakład delegujący pracowników na terytorium Francji, określone w art. 14 pkt 1 lit. a rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 roku, a następnie w art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku w związku z postanowieniami Decyzji Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Zabezpieczenia nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 roku dotyczącej interpretacji art. 12 rozporządzenia 883/2004 - co skutkowało przyjęciem, że zainteresowany A. K. w spornym okresie podlegał w zakresie zabezpieczenia społecznego przepisom państwa, w którym wykonywał pracę. Dochodząc do powyższych wniosków Sąd Apelacyjny, z mocy art. 385 k.p.c., apelację T. R. oddalił.